

ци на Римъ и въ римскитѣ колонии, които били недоволни отъ строгитѣ мѣрки на сената противъ Каннскитѣ и двата Фулвиеви легиона, тогазъ когато Аннибалъ отпушалъ военноплѣнниците безъ откупъ, — 12 римски колонии отказали да извадятъ хора и да дадѣтъ пари, но 18 други римски колонии заявили, че и хора, и пари иматъ на расположеение и че сж готови да доставятъ още по вече такива, въ случай на нужда. Сената обявилъ на послѣднитѣ почетна благодарность, а първитѣ наказалъ — съ пълно прѣзрѣние.

Недостатъка на пари въ държавната хазна билъ до такава степенъ, щото принудилъ да се прибѣгне до неприкосновеннитѣ парични запаси, които и били распрѣдѣлени между консулитѣ и другитѣ полководци и употребени за облѣкло на армията въ Испания.

Двамата консули, прѣди заминуването си отъ Римъ, се съгласили, че до като Криспинъ съ една армия охранява Кампания, двѣ други да занимаватъ Аннибала, Фулвиевата — въ Лукания, а Марцелловата — въ Апулия, тѣй щото да не му даватъ спокойствие и да му прѣпятствуватъ да се доближи до Тарентъ. Освѣнъ това консулитѣ рѣшили да се направи диверсия даже въ самия Брутий, а именно: Фабий заповѣдалъ на префекта въ Регий да присѣдини находившитѣ се въ този градъ брутийски изгнаници къмъ 8.000 такива отъ Сицилия и всичкитѣ да ги испрати въ Калабрия да обсадятъ Каулония (днесъ Castelveterе близо до Ghito), та да привлѣкатъ тамъ Аннибала, съ цѣль да го накаратъ да снесе обсадата.

Трѣбва да се отдаде право на консулитѣ за това, че цѣлия този планъ на дѣйствиата имъ билъ много добръ съобразенъ.

Между това Аннибалъ се распо-

ложилъ на лагеръ близо до Канузий (днесъ Canosa), който искалъ да завладѣе, както за прикритието на Тарентъ, тѣй и за да може отново да влѣзе въ Апулия, въ която той нѣмалъ вече нито единъ градъ. Тогава Марцеллъ рѣшилъ да се доближи до него, да го безпокои и уморява съ малка война и, въ случай на възможность, да се срази съ него и да го разбий. Вслѣдствие на това щомъ поникнала трѣвата, той трѣгналъ къмъ Канузий. Аннибалъ, за да избѣгне боя съ Марцелла, трѣгналъ отъ равнинитѣ по прѣсѣчената и гориста мѣстность на дѣсната страна на р. Ауфидъ (днесъ Ofanto), между Канузий и Венузия. Марцеллъ вѣрвялъ слѣдъ него неотстъпно, като се располагалъ близо до него и го извиквалъ на бой, щомъ той се располагалъ на лагеръ. Аннибалъ се задоволявалъ само съ пропъжданието на противника съ легката си пѣхота и конница, но избѣгвалъ сражението, на което обаче най послѣ билъ принуденъ. Продължавайки да върви нагорѣ по дѣсната страна на р. Ауфидъ, той се страхувалъ да не испадне между армитѣ на Марцелла и Фулвия, и за това миналъ на лѣвата страна на р. Ауфидъ и на равнинитѣ между Аскулъ (днесъ Ascoli) и Хердонея. Тукъ Марцеллъ го настигналъ тъкмо въ туй време, когато той укрѣпявалъ лагера си, и нападналъ работницитѣ му тѣй силно, щото Аннибалъ билъ принуденъ да построи армията си въ боенъ рѣдъ и да влѣзе въ сражение. То се продължавало съ еднакъвъ успѣхъ до мръкване, когато и двѣтѣ армии прѣкратили боя и наскоро укрѣпили лагеритѣ си на близо една отъ друга. На разсъмване на слѣдующия день Марцеллъ построилъ армията си прѣдъ лагера въ боенъ рѣдъ: въ 1-та линия — дѣсния легионъ на съюзницитѣ, екстраординарнитѣ кохорти